

едни изначален факт?

Арлекинъ. — Вие се възхищавате много отъ ре-
сента?

Узабелла. — О! да. Той е готвъг полурогски мидъз.
Видѣхте ли омигъ му?... Винаги е добре обдѣлено!
Много е любезенъ съ френитъзъ! Пише такива
хубави любовни стихове!

Пушкинъ и Узабелла кѣизаръ. Виза пткартъ
отъ Болоня.

Пткартъ. — Разходихъ се маско. Градътъ не е
сѣкогашъ.

Маскаше.

Анандуя. — Това ще бѣде море би случай за ...

Арлекинъ. — Да, за готвото зренище...

Пткартъ. — Пткартъ е само една кохта!...

Анандуя. — Едина кохта, койъ би се оситилъ...

Арлекинъ. — Едина пѣрой...

Виза Орландо. Той е много високъ, много широкъ, много
субалъ. Омигъ му е пѣленъ съ дѣрѣта, но ~~нѣкакъ~~ сѣра
ли. Много скромненъ и говори кѣизара, както се
хубавука. Този мѣст.

Орландо, като се прибирала въ Анандуя съ много добро
чувство. — Добъръ денъ, гостода, мога ли да ви запитамъ, как-
во сѣва въ тоя градъ? Виждамъ едикъ. Страшенъ
сѣришъ и хора съ лошо настроение.

Арлекинъ. — Кой сѣе вие? Отъ къде идете? Отъ къде сте?

Ванесе ^врада на Маскистъ?

Орландо. — Моятъ прикѣремъ ме наричатъ кохтагъ,
койъ не орсѣпка; моятъ прикѣремъ — графѣданъ гѣтъ, койъ
негодѣва, а по-голтматъ гастъ отъ хората — Орландо.

Арлекинъ. — Кѣознагъ.

Анандуя. — Кѣознагъ.